

STOEF!

Joris Denoo

Dag.

Ik heet Marian. Voluit is dat: Marianne. Misschien zelfs Marie-Anne. (Mijn voormoederen bewoonden kastelen). Maar bescheiden als ik ben, hou ik het liever kort.

Marian dus.

Wil je nog het toetje erbij? Nou dan, voor een keer: Marianne Demuynck. Met een toefje verbeelding: Marian van Munkhuizen.

Marian van Munkhuizen is mijn schuilnaam. Veel schrijfsters gebruiken zo'n pseudoniem. Het beschermt ze tegen opdringerige mensen in warenhuizen en op straat. Misschien weet je ook waar ik mijn mooie schuilnaam vandaan haal?

Je moet me absoluut leren kennen. Als je dat niet doet, ontbreekt er iets in je leven. Dat kan dus elke week in dit formidabele dagboek. Dan schrijf ik telkens een te gek stukje. Ik maak er een overheerlijk stoofpotje van. Hou je vast, daar gaan we.

Ik ben 11 jaar en 13 maanden oud. Ik ben dus ongeveer een dozijn jaren jong. Eigenlijk mag je mij ook al een oud meisje noemen. Ik heb een groot geheim. Helemaal op het einde van dit fantastische bereleuke dagboek ontsluit ik mijn geheim. Mijn hobby's zijn schrijven en schrijven. Dat is eens wat anders dan muziek of hockey hé. Of badminton. Schrijven en schrijven dus, zoals ik al schreef. Alles wat ik uitvind, schrijf ik op. Soms schrijf ik tot ik er de kramp van krijg.

Ik zoek nog een prima titel voor mijn dagboek. Die vind je niet zomaar om de hoek. Een prachtig schip vraagt een mooie vlag. Het moet een formidastische titel zijn, zodat duizenden mensen naar de boekhandels hollen om mijn boek te kopen. En er nog es duizenden de Boekenbeurs overspoelen om zich een gesigneerd exemplaar van mijn bokkegoeie bestseller aan te schaffen. Enkele kanshebbers tot nu toe:

DE WINKLER PRINSES

AVONTUREN VAN EEN WONDERKIND

MARIAN IN LUILETTERLAND

DE WONDERLIJKE MUNKHUIZEN-OMNIBUS

M!

Tja, ik twijfel nog. We zien wel.

Ter zake nu.

Mijn meester, Jim Killmousky (voorheen heette hij gewoon Jan Decat), zit met de handen in het haar. Hij begint namelijk kaal te worden boven op zijn kruin. Zie de maan schijnt door de bomen!

Voor mijn schrijfbeurten en opstellen moet hij altijd heel speciale grote mappen vragen aan het schoolhoofd, meneer Otto, die zo gierig is dat hij zelfs zijn afgeknipte nagels in een glazen potje verzamelt en maar twee verschillende letters in zijn voornaam heeft.

‘Dat heb ik nu nog nooit meegemaakt,’ zegt Jim Killmousky dan. Nou: zucht hij dan. ‘Ja: ook een wonderkind baart zorgen. Kunt u alsnog alweer een keertje voor zo’n superopbergmap zorgen, heer Otto? Het kind heeft andermaal een meesterwerk geschreven. We moeten dat koesteren: het kind, het werk.’

‘Ja... Ik duik wel weer even de dieperik van de schoolkelders in,’ bromt meneer Otto dan tegen zijn zin. ‘Map... map... Dat slimme kind verdient een mep!’

Elke keer weer schrijf ik me te pletter. Bladzijden en bladzijden lang. Zo kreeg ik verleden week nog een 12 op de 10 van meester Jim K. De schat!

Zo goed is mijn opstel dus.

Het gaat over Het Einde Van De Wereld. Volgens mij komt dat er binnenkort. Vlugger dan we allemaal denken. De Noordpool is verdorie aan het smelten als een ijsje (waar niet aan gelikt wordt) in juli. Meester Jim heeft er 102 haren door verloren: door mijn tekst te lezen, en door alweer een passende map te moeten vragen waarin hij mijn reportage op kan bergen voor het nageslacht. Ja: ook zijn hardos smelt als ijs.

Ik laat jullie nu even meegenieten van een prachtig stukje. Het zou zonde zijn dat jullie te onthouden.

Moeder Aarde was ernstig ziek. Een zeldzaam klavertjevier? Zo'n geluksbrenkertje? Je vond er plotseling honderden van. Vroeger kon je je een ongeluk zoeken naar één exemplaar van zo'n talisman. En nu ...

Gras, struiken, planten en bomen groeiden de laatste tijd supersnel. En grillig. Alsof er een onbekende straling bezig was. Kroppen sla namen reusachtige vormen aan. Ze stonden te grijnzen in de velden. Een groene Halloween? Een bloemkool moest je met z'n tweeën dragen. De seizoenen lagen overhoop. Herfststormen woedden in februari. Het sneeuwde in mei. Ook in Jeruzalem, de hoofdstad van Jezus. Toeristen bibberden 's zomers op zwaarbewolkte stranden. Oktober was snikheet. Marokkanen en Tunesiërs leerden skiën. Walvissen en zeehonden verdwaalden op zee. In Vlaanderen spoelde zelfs een potvis aan! En de mensen werden veel vlugger ziek.

Nee: het klavertjevier bracht geen geluk meer. Er was iets aan de hand.

En plotseling ...

Het was alsof een reuzenhand een badkuip leeggoot. Water en vuil werden de kosmos in geslingerd. Rivieren en meren en zeeën verdwenen in een blauw-zwarte oneindigheid. Om nooit meer ergens neer te plenzen. Werelddelen werden als brokstukjes weg gekatapulteerd.

Dan... was er niks meer.

Nou, wat vinden jullie ervan? Adembenemend mooi, hé?

(Tussen twee haakjes: ik gebruikte de letter c niet in mijn tekst. Ik haat die letter uit de grond van mijn hart. Als je er toch één mocht vinden, mag je die houden. Sluit hem op in een cel. Lach hem uit door hem een zwijnenstaartje te geven.)

(Tussen twee andere haakjes: wil je weten hoe alles afloopt, lees dan binnenkort de Marian-omnibus. Verkrijgbaar bij de betere boekenboer.

PS Op de tweede plaats maar ver achter mij werd ik gevolgd door Kerel, die een opstel schreef waarvan ik de titel vergeten ben. Hij kreeg maar 6 op de 10 van meester Jim.)

12 op de 10 dus. Zoveel kreeg ik van de meester. Hij vond maar één fout. Daarvoor moest hij heel scherp toekijken. Ik had *oktober* met een c

geschreven. Het moet met een k verdorie. En ik die de c zo haat! Ik wou weer eens perfect zijn. Oei. Daar is hij weer, de lelijkerd.

Wie had dat gedacht. Oktober. Anders had ik 13 op de 10.

O ja: graag stel ik ook even mijn familie voor. Ook allemaal mannetjesputters hoor.

Mijn opa was ruimtevaarder. Hij rookte dertig pijpen per dag. Indiaanse vredespijpen waren dat. Eigenlijk heette hij in de winter Gedroogd Vlees en in de zomer Zwemt Met De Zalm. Mijn oma was met hem getrouwd. Zij sprak en begreep de taal van de wind.

Mijn andere oma en opa woonden in Alaska. Nu leven ze op de eeuwige jachtvelden. Ze kenden achttien woorden voor *sneeuw*.

Mijn pa was spion. Hij kende de telefoongids uit zijn hoofd, ook de Gouden Gids. Mijn ma heeft een rosse vlecht van een halve meter lang. Ze kan alle symfonieën van Beethoven fluiten, zelfs met een grassprietje tussen haar lippen.

Mijn computer heet Aloysius. Ikzelf ben enig kind. Echt enig.

Geen verwend nest hoor.

Opa Walerik was de eerste Europese mens op de maan. Verleden jaar vloog die beroemde opa ook al naar de eeuwige jachtvelden. Hij had genoeg gezien van de wereld. En van de maan. Nou: eigenlijk viel zijn tikker doodgewoon stil. De Dood had tikkertje met hem gespeeld.

Pa Bart is al met pensioen. Spionnen doen dat al heel jong. Nu schrijft hij kanjers van boeken over zijn avonturen. Ma Dorothea is een Hongaarse violiste. Ze is afkomstig uit Salgotarjan, een stad ongeveer honderd kilometer ten noorden van Boedapest. Ze treedt al lang niet meer op. Er waren te veel wonderkinderen in haar land. Die speelden allemaal de pannen van het dak. En... ma's viool ligt op de maan. Ja, je kunt al raden hoe dat komt: opa Walerik nam die mee, toen hij als allereerste Europeaan op de maan wandelde. Dat was zijn cadeau voor mijn ma. Nou: zijn dochter. Een omgekeerd cadeau dus eigenlijk. Hij pakte het namelijk zelf mee. Als cadeau. Zeg nu zelf, welke moeder kan zeggen: ik heb een viool op de maan liggen?? Mijn moeder!

Mijn beide ouders zijn al een beetje oud. Ze kochten me toen ze het allebei wat minder druk hadden. Of ik mijn opa nog gekend heb? De astronaut? O, je had die es moeten horen vertellen!

Luister. Een kort fragment.

Elke stap, vertelde opa zaliger, elke stap was zwaar ploeteren en zwoegen. Mijn hart was als een vogel die uit zijn kooi wilde ontsnappen. Toch gaf het een overheerlijk gevoel: lopen op de maanbodem! Als allereerste Europeaan! Het was... pure sensatie. En neen, zeker weten: de maan was niet van kaas gemaakt.

Miljoenen ogen waren via satelliet op mij gericht. Iedereen zat aan zijn televisietoestel gekluisterd. Elke beweging van mij werd scherp in de gaten gehouden. Eeuwenoud stof warrelde rond mijn voeten op. Heel in de verte hing een blauwachtige bol. Daar kwam ik vandaan. Dat was Moeder Aarde!

(A propos: mijn opa zaliger gebruikte nooit hoofdletters als hij aan het vertellen was. Hij was er bang voor. Trouwens, hij had ook een spraakgebrek. Typisch voor genieën.)

En zo kon hij uren en uren en uren doorgaan ...

Mijn pa is daar natuurlijk heel anders in. Die schrijft en schrijft maar. Hij zwijgt als vermoord. Nooit een stom woord komt er over zijn lippen. Hoe dat zo komt? Staatsgeheimen mag je nooit verklappen. Als hij spreekt, doen ze hem dood. Veel spionnen hebben hun loslippigheid met de dood bekocht.

Mijn pa niet. Die kijkt wel uit. Hij zwijgt nog altijd als het graf. Hij fluistert alleen 's nachts in het diepste geheim en in bed iets in het linkeroortje van mijn ma, waar een paarse haarkrul omheen slingert.

En hij schrijft. Hij schrijft zijn vele avonturen in losbladige schriften op. losbladigheid, dat mag. Loslippigheid niet.

'Na mijn dood,' zei hij, in het diepste geheim natuurlijk, 'moet Marian alles op Aloysius intikken. Zij is getikt daarvoor. En daarna moet daar een echt boek van gemaakt worden, bij een uitgever. De wereld zal verbaasd zijn.'

Als enig kind wil ik dat wel graag doen. Ondertussen kan ik jullie nu al een en ander verklappen. Hoe noemen ze dat ook weer? Het neusje van de zalm? Heet van de naald?

Mijn pa draagt altijd gele sokken. Dat is een herkenningsteken onder Westerse spionnen. Meer wil ik daarover niet kwijt. Tenzij misschien dit: hij heeft er asjeblief zeventien paar van.

Die rosse vlecht van mijn Hongaarse ma is niet echt. Ik bedoel: de kleur. De vlecht moet eigenlijk zwart zijn. Ze kleurde haar haren rood nadat haar viool op de maan was achtergelaten. Uit protest. Want dat omgekeerde cadeau van opa voor haar, dat was eigenlijk een sof. Een hele grote dikke sof. Ma wenste haar viool helemaal niet naar de maan. Maar opa dus wel. Het woord *kattengekrijs* viel wel eens. Toen mijn opa met zijn raket terugkeerde, zei ze: 'Nu kleur ik mijn haar rood. Ik ben een kunstenares. Ik laat al mijn haren groeien tot jij me mijn viool terugbezorgt!'

Van dan af spraken ze geen woord meer tegen elkaar. Opa was boos omdat zijn dochter hem niet dankbaar was voor een uniek maar omgekeerd cadeau. Ma was boos omdat haar vader haar liefste ding zomaar zonder vragen mee naar de maan had genomen.

Zo is altijd wel wat op de wereld. En buiten de wereld. Zo beginnen oorlogen soms: met een niemendalletje. Maar die rosse vlecht blijft dus. Hongaarse moeders laten niet met zich spotten.

Wil je nog een sterk staaltje horen? Over mijn pa? Daar is ook iets mee. Mijn pa is een goeie vriend van president Obama. Hoe dat komt? Barack had mijn pa herkend aan zijn gele sokken.

Dat zat zo. Niet zo lang geleden trokken we naar Ortho, een piepklein dorpje aan de Ourthe in de Belgische Ardennen. Even een paar dagjes eruit ... stoom afblazen ... geen gezeur aan je kop ... laat op ... zachtgekookt eitje ... aperitiefje ... Ardense ham ... kopje passievruchtenthee ... siësta ... pannenkoekje in de ijssalon ... lekker bakje inktzwarte troost ... wandelingetje ... BBQ ... ruzietje over wat we de volgende dag gaan doen ... die dag daarop krek hetzelfde ... laat op ... hardgekookt eitje ... uitkijken voor gezeur ... niet morsen met de thee ... tot plotseling ... BARACK OBAMA! Potverdrie!

'President Barack Obama van de Verenigde Staten van Amerika!' riep mijn mannelijke ouder eensklaps uit. (De ex-spion dus). De bekendste en machtigste man ter wereld was me daar eventjes simpelweg aan het joggen in de Belgische Ardennen! Een schare lijfwachten zat hem vlak op de hielen. Drie enorme honden sjokten ook mee. Toen Barack Obama pa's gele sokken zag, hield hij plotseling halt. De meute achter hem botste zowat tegen hem op. De honden gingen in een kringetje om hem heen staan. Er ontspoon zich een lang gesprek. In het Amerikaans natuurlijk. Mijn pa kent zesentwintig talen. Obama had een belangrijke vergadering in Brussel. Hij nam een dagje vrij. In de Ardennen kwam hij even uitblazen, net op de plek waar wij waren. Zijn eigen pa had ook mijn opa Walerik nog gekend.

'How is the old man? Walerik?' vroeg Barack.

Mijn pa wees even naar boven.

'Still on the moon?' lachte de president.

'Forever,' knikte mijn pa.

'Weet je wat ik niet begrijp?' zei Obama dan in het Amerikaans. 'Ik moet hier nog altijd mijn eerste Arden zien. Er staan zoveel bomen dat het wel tralies lijken. Waar zijn al die Ardennen hier eigenlijk? De bomen staan een beetje in de weg.'

'Ha, meneer de president, dat is even wennen hé?'

Nou, van het een kwam het ander. Ze blijven elkaar schrijven en mailen, de ex-spion en de nieuwe president. En zo zijn ze vrienden geworden: Bart Demuyne en Barack Obama.

Barack kent veel van spionage. En mijn pa weet veel over politiek. Snap je? Ze kunnen nog veel van elkaar leren.

Er gaat nu geen week voorbij, of de speciale zoemtoon op pa's mobieltje weerklinkt. Dat is dan Barack Obama, die pa Bart raad wil vragen. Gewoonlijk belt hij op een zaterdagavond.

Nu, om door te vertellen: toen Obama weer naar Amerika vloog na zijn Ardens uitje, gaf pa hem een paar van zijn gele sokken mee. Als aandanken. Uit dankbaarheid schrijft Barack hem om de maand een echte brief, op hemelsblauw papier.

Mijn vader is dus de eerste de beste niet. Ik ben ook benieuwd naar zijn dagboeken. Dat hij echter nog maar even wacht met doodgaan, want ik ben nu zelf mijn eigen dagboek aan het schrijven. Schrijven is keihard zwoegen.

Wat kan ik nog allemaal vertellen?

Ik verzamel zwanen. Ik bedoel: afbeeldingen van zwanen. De mooiste dieren op aarde vind ik ze. Als ik later een eigen huis en tuin heb, moet daar een grote vijver bij zijn. Hij moet de vorm van een acht hebben. Een 8. Daarin laat ik dan acht zwanen varen. Zeven witte en een zwarte. De zwarte is de hoofdzwaan. Ze krijgen allemaal een naam:

Zus, Zo, Jim, Leen, Alice, Maneschijn, Driftkop, Zwartkop.

Zus voor de zus die ik niet heb. Zo omdat die zo zal heten. Jim naar meester Jim Killmousky. Leen als afko voor Alleen. (Omdat ik enig kind ben). Alice omdat mijn tuin een wonderland zal zijn. Maneschijn, zo heette de raket van opa Walerik. (Moonshine, in het Amerikaans). Driftkop omdat er wel een boze zwaan tussen zal zitten. Zwanen kunnen zich geweldig boos maken. Je pest ze maar beter niet. Zwartkop: nou, die hoofdzwaan dus.

Voorlopig bestaat mijn verzameling uit afbeeldingen. In de klas gaf ik er al eens een spreekbeurt over. Die duurde de hele vrijdagmiddag. Meester Jim zat toen ook met zijn handen in zijn haar. Iedereen luisterde uiterst geboeid.

Ja, ik vind zwanen de allermooiste dingen op aarde. Dat mag toch? Dat is nog eens wat anders dan al die saaie spreekbeurten over voetbal en muziek. De hele wereld speelt van dat stom voetbal. Ik niet. Iedereen luistert naar lawaai op noten. Ik niet. Ik hoef geen bal. Ik wil geen gebrul. Ik hou van zwanen. Sierlijke langhalzen. Prachtige vraagtekens. Die zwarte hoofdzwaan zal mijn lievelingszwaan zijn. Ik moet alleszins haar vertrouwen zien te winnen. De rest volgt dan vanzelf. Af en toe zie ik mijn zwanen eens in een droom.

Vrienden en vriendinnen heb ik anders bij de vleet. Mijn facebook is overbevolkt. Als ik al hun namen op zou schrijven, zat ik hier met Kerstmis nog.

Franceska neemt elke dag pilletjes in. Anders is ze niet te houden. Ze vliegt meester Jim Killmousky naar de keel. Ze wiebelt haar bank zowat

omver. Ze wil om de haverklap naar de wc. Ze kan geen halve seconde stilzitten. Alles moet stuk. Ze is op Kerel, maar ze heeft al tweemaal een pluk haar uit diens hoofd getrokken. Zo'n pilletje, dat helpt dus wel even. 'Heb je je pilletjes weer niet geslikt?' vraagt meester Jim soms boos.

Pieter-Jan is mijn buurjongen. Een bofkont dus: hij woont naast een echte schrijfster. Hij zit ook in mijn klas. Zijn ouders leven niet meer samen. Hij woont naast ons, bij zijn ma. Bijna al zijn zakgeld doet hij op aan bickyburgers. Hij wordt echt gek als hij een vettehappenkraam ziet. Dan is hij niet meer te houden. Zijn tanden beginnen te klapperen. Hij krijgt alle kleuren van de regenboog. Zijn haren gaan steil achterover staan. Het geld vliegt zijn zakken uit. Maar hij is echt wel een bofkont: hij krijgt dubbel zakgeld. Van zijn ma, van zijn pa. Die weten het niet van elkaar. Of ze willen hem verwennen. Dat wil dus ook zeggen: dubbele porties bickyburger. Ja: als je twee ouders hebt... Ik bedoel eigenlijk: tweemaal één ouder. Elke ouder telt voor twee dus.

Wie verdient er nog een plaats in mijn dagboek?

Petronella. Maar we moeten Ine zeggen. Gewoon. Daarom. Ine. Ine is volslank. Ze doet af en toe aan de lijn. Soms wordt haar hoofd zo rood als een biet. Ze kan vreselijk verlegen zijn. Elke zondag valt ze van haar stokje in de kerk. (Ze moet elke week mee met haar ouders). Dan tuimelt ze pardoos van haar kerkstoel. De dokter zegt dat ze thuis moet blijven op de rustdag. Dat ze kerkvrees en wierookziekte heeft. Geen mis meer. Ja, makkelijk gezegd. Hij gaat zelf nooit, die dokter. Misschien moet er een priester aan huis komen? Want Petro... Ine gelooft in God en zijn mirakels. En ze moet dus naar de mis van haar strenge pa. Met haar drie zussen en haar drie broers. Ja: de kinderen blijven samen voor de ouders hé. Als je begrijpt wat ik bedoel. Ine valt dus nog elke zondag dapper van haar stokje. Ooit komt ze daarvoor in het rijk der hemelen. En ook in het Guinness Book of Records.

Danny is een griezel en een pestjoch. Hij is ook dom. Hij denkt dat de piramides in Praag liggen. We noemen hem stiekem Dannie Kannie. Later wil hij leeuwentemmer worden. Leeuwentemmer, het idee! Belachelijke kinderdroom. Om je een kriek te lachen. Maar lach niet te hard, anders krijg je klappen van hem. Leeuwentemmer, dat heeft hij vast uit een

filmpje. Of uit zo'n stom stripverhaal. Want normale boeken leest Dannie Kannie niet. Waarom wordt hij geen sneeuwman? Cowboy?

Nou, genoeg over mijn vrienden en vriendinnen bij de vleet. Ik zou nog bladzijden en bladzijden door kunnen gaan. Maar dan zat ik hier met Pa-sen nog.

.... **** ....**** .....!!!!

Krek-krek-de-bom-de-bom-krek!!! (17 uur 36)

Zie je dat hier nu staan? Schrik niet, sterveling. Het is weer zover: de eerste donderslag van het seizoen. Die schrijf ik elk jaar in mijn dagboek op. Met het tijdstip erbij. Heet van de naald.

Wanneer de zomer nadert, dondert het af en toe. Soms gebeurt dat al eens in de lente. Maar toch meer in de zomer zelf, wanneer het gezellig onweert bijvoorbeeld. Daar hou ik enorm van: van een muisgrijze lucht, geknetter van de donder, zigzaggende bliksemflitsen. En dan begint het plotseling haaiantanden te regenen. Heerlijk!

Nu is het nog wat vroeg. Het is pas april. Maar vandaag om precies 17 uur 36 donderde het, voor de allereerste keer dit seizoen. Dat is nu anderhalf uur geleden. De straten liggen er badnat bij. Het rommelt nog wat in de verte. Als een boze reus die niet in slaap geraakt.

Nu is het weer over, dat weer, nou: onweer. Er zijn geen ongelukken gebeurd. Geen geloei van sirenes in de stad. Geen blauw gezwiep van zwaailichten. Geen gegorgel in de goten. Maar vroeger was het wel eens anders.

Vijf jaar geleden liep hier eens een man in de straat. Hij hield een paraplu op tegen de regen. Het donderde en bliksemde ook. Dom van hem, die paraplu. Echt dom. Plotseling gebeurde het. Geknetter. Gebulder.

KREK-KREK-KREK-DE-BOM-DE-BOM-DE-BOM!!!

Niemand had het zien gebeuren. Wat ze alleen nog vonden, waren twee schoenen. Een linker en een rechter natuurlijk. Van de man of de paraplu werd nooit meer iets ontdekt. Een vrouw uit die straat beweerde dat ze een vuurbal had zien rollen. Die bal had de man en het ding met huid en haar verslonden. Een week later werden dan maar de schoenen van die man begraven. In een klein kistje. Arme man. En dat op weg naar de

apothek! En die vrouw uit de straat werd ook nog gek. Elke nacht dook die vuurbal in haar dromen op. Arme vrouw. En de vrouw van de man van wie alleen nog de schoenen overbleven?

Die trouwde met de apotheker.

Op 30 februari was ik jarig. Er was net maansverduistering. Alle mensen kwamen naar buiten om dat te zien. Maar het was stikdonker. Niemand zag een steek voor de ogen.

Binnen hielden we een groot feest. Er waren taarten en veel kaarten. Er was ook een taart die de vorm had van een zwaan. Ik kreeg de kop en de hals. Er drupte bloed uit: grenadine natuurlijk.

Cadeautjes? Massa's! Ik ben een populair kind: aanhankelijk, vriendelijk, spontaan, behulpzaam, knap. Wat ik allemaal kreeg? Een nieuwe vulpen om boeken mee te schrijven: zo'n glanzende gestroomlijnde peperdure miniraket. Een laptop om die boeken in te tikken. Vijf kilogram hagelwitte lege schriften en tien kilogram printpapier. Als ik die volgeschreven en volgeprint zal hebben, zal alweer een jaar verstreken zijn. Misschien ben ik dan al beroemd. Twee fietsen. Ja, dat lees je goed: twee fietsen. Mijn ene oom wist niet van de andere tante af. Toevallig kochten ze hetzelfde voor mij. Nu heb ik twee fietsen. Op de pare dagen neem ik de ene; op de onpare de andere. Ze heten Belinda (pare dagen) en Angelo (onpare dagen). Ik fiets elke dag. Met al dat verkeer is het wel gevaarlijk geworden. Telkens weer waag je je leven. Het verkeer is doodsoorzaak nummer 1.

Daarom heb ik een plan bedacht. Het is niet zomaar een plan. Nee: het is een Plan. Ik zond het naar de burgemeester van mijn stad. Ook koning Albert II ontving een exemplaar.

Het heet: het Definitieve Bruggen & Tunnels Plan. Kort: het DBTP. In de kranten mag het zo geschreven worden. Dank u. Het DBTP dus. Want iedereen zal binnenkort wel weten wat dat betekent.

Wat houdt het Plan in?

Over straten en pleinen moeten bruggen worden gebouwd. Het snelle verkeer zal die gebruiken. Onder de grond komt een netwerk van tunnels. Denk aan de vorm van een spinnenweb. Daar zit het openbaar vervoer in. En wij, fietsers, fietssters, voetgangers, voetgangsters, honden en poezen, wij houden de stad over. Niemand hoeft nog te klagen. Prima toch,

dat DBTP van mij? Bokkeslim? Bereschrander? Het is de eenvoud zelf. Je moet er maar op komen, zeg ik altijd. Benieuwd of de burgermoeder zal antwoorden. (Onze burgemeester is een vrouw.) En de koning dan. Wanneer hij even de tijd heeft. Als die het goedvindt, dan moet de burgermoeder het plan misschien wel echt uitvoeren. Veel vraag ik er niet voor. Alleen maar een gedenkzuil. Op de markt. Met mijn naam erin gebeiteld. Duidelijk leesbaar graag, met nog iets erbij.

DANKZUIL
MARIAN VAN MUNKHUIZEN
ONTWERPSTER DBTP
20XX
VANWEGE HET LAND EN DE STAD
UIT DANK
DIT VERGETEN WE NOOIT!!

Ja, het verkeer blijft toch een treurige zaak. Laatst werden weer vier jongens doodgereden. Vier fietsers van twaalf. Elke dag één. Die hadden ook beter moeten uitkijken. Maar ze keken naar mij. Wanneer ik naar school fiets, op Belinda of op Angelo, krijg ik altijd drommen jongens achter mij aan. Zoveel kilogram fietsend jongensvlees! Soms fluit er eentje naar mij. Met rooie koppen rijden ze achter mij aan. Daarbij nemen ze risico's. En ... PARDAFI!

Soms gebeurt het onvermijdelijke. Zo zijn al vier van mijn bewonderaars omvergereden. Ze waren op slag dood. Jammer natuurlijk, doodjammer. Gelukkig schieten er nog veel bewonderaars over. Ik pik er ooit wel es eentje uit, voor later. Voor wanneer ik aan trouwen denk. Verhippeltjes, dat moordend verkeer toch!

(ATTENTIE! ATTENTIE!

Dit dagboek wordt nu onderbroken door het gezoem van onze huistelefoon. Het is het speciale gezoem: Barack Obama aan de lijn! Binnenkort vliegt hij naar weer Brussel voor een topvergadering. Hij vraagt pa hoe het weer in België momenteel is. En vooral in de Ardennen: hij zal ook weer een paar dagen vakantie nemen. Jammer dat wij dat nu niet kunnen. Ik zie het al in alle kranten in vette koppen staan: MARIAN V.M. GESIGNALEERD MET PRESIDENT OBAMA

'The weather is fine,' zegt Bart Demuynck.
'And how is maid Marian?' vraagt de president.
'She writes a book,' antwoordt pa trots.
'Well, say hello to her from me and wish her good luck,' zegt Obama.
Toffe kerel. Nou, dit was dus tussendoor).

Nu ga ik wat Bach spelen op onze hagelwitte piano. Dat is ook een geliefkoosde ontspanning van mij. Ma Dorothea en pa Bart zitten dan altijd ademloos te luisteren. Ik bezorg ze hemelse ogenblikken. Tot zo!

Zo.

Dat klonk dus weer *pico bello*. (Ik gebruik graag Italiaans wanneer ik het over muziek heb). Ma kreeg de tranen in haar ogen. Ze was in de zevende hemel. Pa kuchte veelbetekenend. Dat wil wat zeggen. Mijn ouders hebben elkaar leren kennen in Wenen, Oostenrijk. Pa was er als spion aan een opdracht bezig. Ma speelde er de eerste viool in de schouwburg. Ja, en hoe gaat dat hé ... Spionnen verpozen graag even bij klassieke muziek.

Lange tijd heb ik gedacht dat ik een vondeling was. Wie ter wereld heeft er immers een Hongaarse violiste als moeder? En een vader die voor de regering spioneert? Eerst dacht ik: hier klopt iets niet. Maar het klopte wel. Vooral de harten van mijn toekomstige ouders klopten fel.

En toen kwam ik ter wereld: knap, lief, aanhankelijk, veelbelovend. Nee, ik was geen vondeling. Zoveel was duidelijk. Ik ben alleen maar een wonderkind. Maar dat verklap ik aan niemand. Ik vertrouw het alleen aan dit dagboek toe. Ik ben een onbegrepen wonderkind uit de 21ste eeuw. Als ik tenminste niet door het razende verkeer weggemaaid word.

Ooit zal dat wel bekend raken. Ik bereid me nu al voor op mijn beroemdheid. Vandaar dit dagboek. Er mag niks verloren gaan. Ik wil niet voor verrassingen komen te staan. Natuurlijk zal men me interviewen. En fotograferen. Maar ik ben goed getraind. Elke dag neem ik mezelf een vraaggesprek af. Dat gaat dan zo.

- Mogen we u Marian noemen?
- Ga uw gang, meneer. Maar vermeld in uw artikel ook mijn schrijversnaam. Voluit graag: Marian van Munkhuizen.
- Mogen we tevens uw echte naam weten?

- Nee. Mijn privéleven blijft geheim.
- Aha. Een gesloten boek, als het ware?
- Precies. Later meer daarover. Ook over mijn groot geheim. Maar al mijn andere boeken liggen voor u en uw talrijke lezers open. Hebt u die overigens wel goed begrepen, die boeken van mij?
- Eh ...
- Wilt u dat ik wat uitleg geef?
- Als u zo vriendelijk wil zijn ...
- Welke titel wilt u het eerst behandeld zien?
- Eh ...
- Of vat ik al mijn thema's in één keer samen?
- Eh...

De kunst bestaat dus hierin: na één minuut stel IK de vragen. De aanval is de beste verdediging. En wat de foto's betreft: ik laat me alleen van mijn linkerkant fotograferen. Zo ben ik het mooist. (Maar mijn rechterprofiel is ook heel mooi). Ook dat aspect heb ik grondig bestudeerd, met twee spiegels plus een schemerlamp. Het effect: fan-tas-tisch!

Nog een paar jaar wachten en ik word echt beroemd. Dan spring ik van geluk een gat in de ozonlaag. Of ik schiet met een champagnekurk een gat in de lucht.

Ik moet ook dringend mijn dubbelgangster op het spoor zien te komen. Hoor ik daar nu fluisteren: 'Die heeft ze niet alle vijf op een rijtje'? Vergeet het maar. Ik weet donders goed wat ik doe. Een dubbelgangster zou heel handig zijn. Ik weet zeker dat alle grote vedettes er een hebben. Zo'n reserve-ik. Ze kunnen toch niet overal tegelijk zijn? Ik vermoed dat Madonna zelfs eigenlijk een tweeling is. Dat heeft ze prima verborgen kunnen houden. Ooit wordt dat geheim onthuld. (Want als ik zelf geen vedette kan zijn, dan word ik maar journaliste).

Maar mij leiden ze niet om de tuin. Ik ben niet van gisteren. Over mijn vermoeden omtrent de twee Madonna's bewaar ik het stilzwijgen. En ik trek er zelf mijn les uit. Ik ga dus op zoek naar mijn eigen dubbelgangster. Die zal ik wel moeten opleiden en betalen. En ze zal van bovenste beste kwaliteit moeten zijn. Een Marian van Munkhuizen valt niet zomaar na te apen en na te papegaaien. Een hoofd als het mijne, daar neem je niet zomaar een fotokopie van. En dan moest je mijn verstand es meten! Nee,

toch heb ik geen enkele klas overgeslagen. Ik zit ook graag op school. Maar mijn dubbelgangster wacht dus een druk leven. Dag en nacht.

Het wordt tijd om ook es wat slechter nieuws in mijn dagboek te schrijven. Ik heb ooit eens pech gehad. Tijdens mijn tweede jaar in de lagere school lag ik vier maanden in het ziekenhuis. Ik had zeven gebroken ribben. Op de Wereldkampioenschappen Kunstschaatsen voor Miniemen werd ik namelijk ondersteboven gereden door een Russin (Katharina-Valentina Dostojepakostoltetevski). Zo verloor ik natuurlijk heel veel lessen op school.

Twee jaar later, in de vierde klas, zei juf Rebecca: 'Marian, jij bent te knap voor deze klas. Na de zomer mag je zo naar de zesde klas. Je hoeft dat vijfde niet te doen. Iedereen vindt het prima.'

Twee dagen later: PARDAF! Neef Wolf doet even een proefrit met pa's nagelnieuwe Ferrari. Een heerlijke, paarse, glanzende Ferrari. Meer dan 50 000 euro. Voel je het al komen? Ja hoor. Ik kom net op dat ogenblik op mijn mountainbike van om het hoekje en ...PARDAF!

Vier maanden ziekenhuis. En nog een maand op krukken. Zijn schuld natuurlijk. Stomme neef.

Zo komt het dat ik alle zes de lagere klassen als een doodgewoon kind mee moet maken. Soms verveel ik me dan ook stierlijk. Want ik zou al veel hoger moeten zitten. Nu, mijn tijd komt nog wel. Ik hou me nog wat zoet met schrijven.

(De bel. Het is de speciale avondpost. De postbode overhandigt me zes kilogram. Hij glimlacht begrijpend. Fanmail. Zo gaat dat elke dag hier. We zijn ook de enigen in de stad die 's avonds nog een tweede postbedeling hebben. En wanneer ik dan mijn mail open, stromen er nog es honderden leuke berichtjes binnen. Zoveel fans heb ik. De WONDERLIJKE MUNK-HUIZEN-OMNIBUS moet er nu maar vlug komen. Ik kan mijn vele fans niet laten wachten).

Vanavond hoor ik vliegtuigen boven onze stad passeren. Die gaan richting Afghanistan en Pakistan. Daar gebeuren veel bomaanslagen. Enkele Westerse landen gaan daar helpen.

Mijn pa heeft dus verse gele sokken aangetrokken. Hij moet zich paraat houden. Zijn speciale telefoon heeft al een paar keer gerinkeld. Elk ogenblik kan hij opgeroepen worden. Overal in Europa houden de beste

spionnen zich klaar. Ex- of niet-ex. Gepensioneerd of niet-gepensioneerd. (Met spionnen weet je dat nooit goed). Misschien moet Bart Demuyncq binnenkort naar Italië. Daar staan vliegtuigen gereed, op enkele vliegvelden en vliegdekschepen. Pa moet er de piloten raad geven. En onderhandelen.

Misschien mag ik dan mee. Dat wordt spannend, eng-spannend. Zo heb ik, Marian van Munkhuizen, ook iets met de aanslagen in Afghanistan en Pakistan te maken. Welkom in Marianstan. Hoe een dubbeltje rollen kan. Laten we hopen dat het niet te gek weg rolt.

Ondertussen zit ik zelf niet stil. In de vasten heb ik enkele goede daden gedaan. Ik at geen enkele keer kaviaar of ganzenlever. Zo help ik de dieren beschermen. Zo bespaar ik ze veel leed. En zelf blijf ik ook gezond: in mijn maag, in mijn hoofd. Pa en ma keken wel even vreemd op. Gelukkig deden ze onmiddellijk met mij mee. Je moet altijd bij jezelf beginnen. En thuis.

Ik denk dat ik ook een grote actie zal voeren. Tegen het vetmesten, slachten en opeten van dieren te land, in het water of in de lucht. Tegen bontjassen. Tegen parfums die van dieren gemaakt zijn. Tegen het gebruik van proefdieren, zelfs als ze daardoor kunnen bewijzen dat de mensen de grootste kiekens op aarde zijn. Tegen het opsluiten van vinken. Tegen dierentuinen. Tegen de jacht en de vogelvangst. Tegen de hengelclubs. Jee jee, er is veel werk aan de winkel. Maar als toekomstige grote ster moet ik toch een goed doel hebben hé. Ook ik zal mijn steentje bijdragen. Van mij zullen ze niet kunnen zeggen: die vedette heeft alleen maar oog voor haar villa en haar zwembad. Nee: ik richt het Munkhuizenfonds op. Mijn Fonds zal de levende dieren verdedigen en de dode dieren betreuren. Ik denk er ook aan bejaardentehuizen op te richten voor stokoude dieren. Het geld daarvoor zal van mijn beroemdheid komen. Eén interview met mij zal 3 000 euro kosten. Een foto op de voorpagina van een magazine: 5 000 euro. Of dacht je dat ik een ezel was?

Beste lezeressen en lezers, dit fantastische dagboek loopt zoetjesaan naar zijn einde. Binnenkort trekken we weer een poos op vakantie. Nieuw-Zeeland lonkt! Maar vrees niet: we komen terug!

Ongetwijfeld hebben jullie, de duizenden fans, mijn dagboek in een adem uitgelezen. Of bijna uitgelezen. Want er is nog iets. Dit moet ik jullie toch nog even vertellen.

Ik heb een pauw gewonnen. Hij heet Leon.

Het zat zo. Ik deed mee aan een bekende aartsmoeilijke radioquiz. De belangrijkste vraag luidde: welk boek neem je mee naar je onbewoonde eiland? Het origineelste antwoord zou bekroond worden. Ik bedacht daar natuurlijk iets schitterends op. Jullie kennen me ondertussen al wel. Weet je wat ik zei aan de telefoon? 'Het Grote Bouw-Zelf-Je-Eigen-Hut-Boek.' 'Jaah!! riep de quizmaster enthousiast uit. 'Gewonnen! Een prachtige vondst!'

De prijs was een fabelachtig mooie pauw. Die werd drie dagen geleden hier bij mij thuisbezorgd. Het is wel geen zwaan, maar het is een begin. Leon ziet er adem-be-ne-mend uit. Als hij zijn staart spreidt, zie je een schilderij van Vincent van Gogh. Er is wel een probleem: we slapen al twee nachten niet meer. Fiere Leon houdt de hele buurt wakker met zijn schrill geschreeuw. Daar moet ik iets op zien te vinden. (Misschien moet ik echt wel met hem naar een onbewoond eiland). Bouw ik een hut voor hem? De wanden zou ik met kurk kunnen bekleden. Dat dempt het lawaai. In de eerstvolgende vakantie begin ik er misschien aan. Mijn geheim plan bestaat ook hierin dat ik Leon zal leren spreken. Hij moet reclame maken voor het Munkhuizenfonds. Ik hoop binnenkort al eens een persconferentie te geven. Als oefening voor later. Wanneer ik razend populair geworden zal zijn.

Nog iets. Ik krijg de laatste tijd nog meer mails, sms'sjes en foontjes. Ik heb natuurlijk ook voicemail. Maar mijn pa heeft ook een echt antwoordapparaat gekocht. Speciaal voor mij. Die telefoontjes – er zijn er elke dag meer – komen namelijk van mijn fanclub: de MvM-fanclub. Ik krijg zelfs nog altijd veel brieven. Mensen vragen me naar mijn nieuwe plannen. Kinderen smeken om een handtekening. Of een plukje haar. Of een stukje kladpapier. Blijkbaar is iedereen goed op de hoogte van mijn plannen: in het jaar 2020 razend beroemd worden. Het is ook al goed bekend dat ik aan enkele schitterende boeken werk. Iedereen heeft het nu al over die formidastische MUNKHUIZEN-OMNIBUS.

Wat ik met al die berichten doe? Enkele buurmeisjes en –jongens komen 's zaterdags orde op zaken stellen. Ik kan dit niet alleen. Zij helpen mij. Zij zijn mijn jobstudenten. Ik betaal ze om mijn fanmail te beantwoorden, met de opbrengst van mijn boeken. Ik krijg namelijk soms al wat voorschotten van mijn uitgever. Pa schiet me ook een miljoentje voor. Ik betaal hem in het jaar 2020 wel terug, met intrest.

Zo werken hier elke zaterdag van 10 tot 12 vijf buurkinderen in mijn schrijfkamer. Ze weten wat ze moeten doen. Ik moet alleen maar handtekeningen zetten, ja knikken of nee schudden. Zo draait ook mijn fanclub op volle toeren.

(Noot: de vijf jobkinderen werken zo graag voor mij dat ze zelf hun postzegels meebrengen om de klassieke brieven te beantwoorden. Een fikse besparing voor mij!)

Pieter-Jan is de hardste werker. Hij brengt ook het meeste postzegels mee. Want hij krijgt dubbel zakgeld, weet je nog wel?

O, voor ik het vergeet: die aanslagen in Afghanistan en Pakistan zijn stilgevallen. Pa heeft namelijk eens twee dagen vrijgenomen om te telefoneren met de een en de ander. Het is nu al een week opvallend rustig ginder. Alleen vinden ze natuurlijk overal schiet- en ploftuig. Dat moet dan door de Westerse soldaten in beslag genomen worden. Van het bommenfront dus wel een beetje goed nieuws. Die Bart Demuyne toch!

Zo. Goeienavond. U las Marian. Eigenlijk: Marianne. Maar ik hou het graag kort. Marian van Munkhuizen, klinkt dat zo'n beetje?

Ik hoop van wel. Want ik wil de wereld verbazen. Ik schrijf dapper door: het jaar 2020 nadert met rasse schreden.

O, ik zoek ook nog altijd een prima titel. Een overweldigende adembenevende titel die iedereen in zijn boekenkast wil hebben. De kanshebbers van de laatste dagen:

EEN WONDERKIND AAN HET WOORD

ZWANENZANGEN EN PAUWENKRETEN

MARIAN DOET HET WEER

HET MUNKHUIZENDOSSIER

Na een rondvraag bij vele van mijn vrienden kwam er nog een kanshebertje bij:

STOEF!

Daar moet ik nog een nachtje over slapen. De nacht van vrijdag op zondag.

Tot schrijfs!

Liefs, aan alle lezeressen en lezers.

Marian van Munkhuizen

1 april 20XX

Nog 1 PS: tja, dat grote geheim van mij. Goed dat jullie er even op terugkomen. Als beroemdheid kan ik dat niet langer stilhouden.

IK BEKEN HIERBIJ DAT IK TWEE NAVELS HEB.

Ik ben de enige op de wereld met twee putjes in haar buik.

Toen ik nog in mijn moeder zat (de Hongaarse violiste met de rosse vlecht) was ik dubbel met haar verbonden: er was een navelstreng waardoor ik voedsel en drinken kreeg, en er was er een waardoor ik klassieke muziek beluisterde en ook de boeken waaruit ze me toen voorlas. (Voorlezen is belangrijk; muziek verzacht de zeden).

Verwondert het jullie nu nog dat ik een wonderkind ben? Maar dus wel met twee gaatjes in mijn buik.

Doei!!